

2. LUKU

UUSI LUOMUS

Uusi luomus selvästi erotettu kaikista muista — Syy miksi se valittiin inhimillisestä luomuksesta eikä mistään muusta — Sen valitsemisen tarkoitus — Sen nykyiset ja tulevat tehtävät — Sen sikiäminen ja syntyminen uuteen luontoon — Sen jäsenten läheinen sukulaissuhde toisiinsa sekä Päähänsä ja Johtajaansa, Ylkäänsä — Sen kehitys ja koetteleminen — Uuden Luomuksen kuudes hengellinen aisti, jolla erotetaan hengellisiä asioita — Millä nimellä tulisi Uuden Luomuksen nimittää itseänsä ollakseen uskollinen päätä kohtaan ja ollakseen erottautumatta veljistä?

EVANKELIUMIKAUDEN seurakuntaa kuvataan raamatussa usein uutena luomuksena; ja sen lopulliset jäsenet, voittajat, mainitaan erityisesti ”uusiksi luomuksiksi” Kristuksessa Jeesuksessa. (2 Kor. 5:17) Kaikeksi onnettomuudeksi on sekä täydellisesti vihkiytyneitten kristittyjen niin kuin muidenkin keskuudessa tullut tavaksi lukea Jumalan henkeytettyä sanaa ilman järjestystä, epäselvällä tavalla, minkä vuoksi he eivät näe Raamatun ennustusten todellista arvoa, eivätkä lukiessaan voi saada niin paljon siunausta, kehotusta ja opetusta kuin he voisivat saada, jos he menettelisivät järkevämmällä tavalla ja olisivat kokonaisemmin täytetyt opetuslapseuden hengellä — ja halulla käsittää Jumalan ilmestystä. Vaikeus näyttää suureksi osaksi olevan siinä, että tavalliset raamatunlukijat eivät odotakaan saavansa opetusta sanan kautta, vaan lukevat sitä pikemmin muodon vuoksi, siksi että niin pitää olla — velvollisuudesta tai huviksensa; ja kun he haluavat opetusta Jumalan suunnitelmasta, he etsivät sitä selityskirjoista ja katekismuksista. Näiden, samoin kuin elävien opettajien, pitäisi voida opettaa ja johtaa Siionin matkamiehiä paremmin tuntemaan Jumalan luonnetta ja suunnitelmaa; mutta, ikävä kyllä, usein käykin päinvastoin. He himmentävät usein kuulijainsa ajatukset ja johtavat ne harhaan ja selittävät väärin Jumalan sanaa, niin että ne, jotka luottavat heihin, pikemminkin joutuvat kauemmaksi pois valosta kuin likemmäksi sitä.

Tämä harhaan johtaminen ei tapahdu tarkoituksella, sillä me luulemme sekä opettajien että kirjailijoiden antavan kuulijoilleen ja lukijoilleen parastansa. Vaikeuden lähde on ajassa paljon kaukana takanapäin. Melkein 1800 vuotta sitten, kun apostolit nukkuivat kuolemaan, sai vihollinen, Saatana, suuren vallan seurakunnassa, Herran viljavainiolla, ja niin kuin Jeesus vertauksessa oli ennustanut, kylvi hän runsaasti ekseytyksen rikkaruohoa. (Matt. 13:24,36-43) Nämä ekseytykset vääristelivät enemmän tai vähemmän Jumalan ilmestyksen jokaista totuutta. Tulos tästä oli, että jo ennen neljännen vuosisadan alkua oli Herran nisupellosta oikeastaan tullut lustepelto, jossa oli ainoastaan verrattain pieni vähemmistö nisua. Ekseytyksen pimeys eteni yhä enemmän seurakunnassa, ja 1000 vuoden aikana hallitsi ”laittomuuden salaisuus” ja suuri pimeys peitti kansan. Näitä tuhatta vuotta nimittää nyt suuri osa kristityn maailman ihmisistä ”pimeäksi keskiajaksi”, ja muistanette, että uskonpuhdistusliike alkoi juuri keskellä tätä suurta pimeyttä. Uskonpuhdistajain valo alkoi loistaa keskellä pimeyttä, ja Jumalalle olkoon kiitos, se on loistanut yhä kirkkaammin aina siitä asti. Ei kuitenkaan sovi ihmetellä, että uskonpuhdistajat itsekin, jotka olivat kasvatetut tässä suuressa pimeydessä, olivat enemmän tai vähemmän sen saastuttamat, ja ettei heidän heti onnistunut puhdistautua sen viettelevistä ekseytyksis-

tä. Olisimme pikemmin pitäneet sitä suorana ihmeenä, jos he samassa olisivat siirtyneet suuresta pimeydestä täyteen, selvään valoon Jumalan luonteen ja suunnitelman suhteen.

Uskonpuhdistajain seuraajat ovat viimeisinä kolmenasatana vuotena erehtyneet siinä, että he ovat pitäneet ansiona hyväksyä uskonpuhdistus aikana laaditut uskontunnustukset, kerskaillen niistä ja pitäen vääraoppisena jokaista edistysaskelta valoa kohti. Heidän ja meidän tulisi sen sijaan, kunnioittaessamme uskonpuhdistajia ja iloitessamme heidän uskollisuudestaan, kuitenkin muistaa, etteivät he olleet seurakunnan valoja ja ettei heitä annettu seurakunnalle sen johtajiksi, vaan että he korkeintaan olivat ainoastaan apulaisia. Jumalan asettamat johtajat olivat ensiksikin Jeesus ja toiseksi hänen henkeyttämänsä, suojelemansa ja johtamansa apostolit ja kolmanneksi Jumalan pyhät miehet vanhan liiton aikana, jotka puhuivat ja kirjoittivat meidän rakentamisksemme pyhän hengen vaikutuksesta. Sen johdosta, että Herra salli uskonpuhdistajien nähdä vilahduksen totisesta valosta, heillä oli osittain tilaisuus nähdä, kuinka suuri heitä ympäröivä pimeys oli; ja samasta syystä kestivät he myös urhoollisesti kaikki ponnistukset tullakseen siitä ulos, tullakseen jälleen Jumalan tiedon valoon, joka loistaa Herramme Jeesuksen Kristuksen kasvoista, joka hänen ja hänen apostoliensa sanan kautta on annettu jalkojemme kynttiläksi ja valoksi tiellemme, joka saa vanhurskaan tien ”valkenemaan valkenemistaan aina täyteen päivään asti.” Jokaisen, joka nyt tahtoo olla Herran ja valon seuraaja, on katsottava, että vaikkei hän laiminlyö inhimillisiä välikappaleita ja heidän palveluksiaan, mitkä ovat tarjona puhutun ja kirjoitetun sanan kautta, hän kuitenkin ottaa niistä ainoastaan sen verran apua, että se auttaa häntä paremmin ymmärtämään ja arvostelemaan Raamatun henkeytettyä sanaa. ”Elleivät he tämän sanan mukaan puhu, johtuu se siitä, ettei heillä ole valoa.” — Jes. 8:20; engl. Raamattu

Edellisissä tutkisteluissamme olemme nähneet, että Herramme Jeesus, aikoja ennen kuin hänestä tuli ”ihminen Kristus Jeesus”, oli ”Jumalan luomakunnan alku.” Olemme nähneet, kuinka edistynyt kehitys Jumalan luomakunnassa tehtiin hänen kauttaan, rakkaan Pojan kautta — kerubit, serafit, enkelit, henkiolentojen eri asteet eli luokat, joista meille on ilmoitettu ainoastaan vähän. Edellisessä luvussa olemme tarkastaneet maallista luomusta, ja jumalallisen ilmestyksen valon kautta olemme nähneet, kuinka äärettömän suurenmoinen sen täyttyminen on ennustettuina ”kaikkien ennalleen asettamisen aikoina.” Mutta Raamattu osoittaa meille uuden luomuksen, jota nyt tarkastamme, ja joka täydelleen eroaa enkeleistä ja ihmisistä. Taivaallisen Isän työn kaikki osat olivat hänelle otolliset, sillä ”kaikki hänen tekonsa ovat täydellisiä”, ja jokainen luokka eli aste on täydellinen itsessään, tai tulee niin olemaan aikana, jolloin alkaa suuri riemuvuosi, josta mainitsimme edellisessä luvussa. Kun Luoja tuottaa näitä eri laatuksia luomuksia, se ei kuitenkaan merkitse, että hän on tyytymätön ja sen tähden koettaa tuottaa jotain vielä parempaa ja tyydyttävämpää, vaan meidän olisi huomattava siinä hänen ”moninaisen viisautensa” ilmeneminen. Moninaisuus ja vaihtelu, jonka näemme luonnossa, kukkasisa, ruohoissa, puissa ja eläimissä, valaisee tätä; kukin on täydellinen lajissansa ja tasossansa. Syynä neilikan tai orvokin luomiseen ei suinkaan ollut tyytymättömyys ruusuun, vaan muodon, kauneuden ja tuoksun moninaisuus antaa meille pienen käsityksen Jumalan mielen pituudesta, leveydestä, korkeudesta ja syvyydestä. Se on sopusointua moninai-

suudessa; se on kauneutta ja täydellisyyttä esitettyinä eri muodoissa, malleissa ja väreissä. Samoin on järkevien luomuksienkin — Jumalan lapsien eri olemassaolotasolla.

Siten saatamme ymmärtää, että kuinka monia erilaisia luomuksia Jumala tuottaneekaan, kateus ei koskaan saa tilaa heidän välillään, sillä kukin on täydellinen omalla tasollaan ja on sen tähden täysin tyytyväinen omaan asemaansa, ja pitääpä sitä parempana kuin muiden asemaa — aivan niin kuin kala on tyytyväisempi olemaan kalana kuin lintuna, ja lintu tyytyväisempi omaan luontoonsa. Niin ovat ihmisetkin, kun heidät on asetettu ennalleen inhimilliseen täydellisyyteen ja saatettu Eedenin olosuhteisiin, ehdottoman tyytyväiset näihin olosuhteisiin, niin etteivät halua tulla enemmän toisen kuin toisenkaan arvoasteen enkeleiksi, eivätkä myöskään halua luonnoista korkeinta, Jumalan luontoa, joka lahjoitetaan uudelle luomukselle. (2 Piet. 1:4) Eivätkä enkelitkään halua muuta luontoa kuin omansa, ei kerubien, serafien eikä ihmisten, eipä edes Jumalankaan luontoa. Kaikki ymmärtävät lopulta, että Jumalan luonto on korkein kaikista, että sillä on ominaisuuksia ja edellytyksiä, jotka ovat yläpuolella kaikkia muita luontoja; kuitenkin järjestää Jumala asiat niin, että jokainen luonto on niin täydellisessä sopusoinnussa omien olosuhteittensa ja oman ympäristönsä ja oman täydellisyytensä kanssa, että kukin on tyytyväinen omassa asemassaan.

Kun Jehova Jumala päätti luoda uuden luomuksen — olentoja, jotka olisivat Jumalan luonnosta osalliset (2 Piet. 1:4), osalliset hänen omasta ”kirkkaudestaan, kunniastaan ja katoamattomuudestaan” (Room. 2:7) — hän päätti, ettei ketään saatettu luoda niin korkeaan asemaan ja sen jälkeen panna koetukseen, vaan että kaikkien, jotka tulisivat tämän uuden luomuksen jäseniksi, tulisi ensin kestää koetus ja osoittaa mitä ehdottomimmalla tavalla uskollisuutensa Luojaansa ja hänen vanhurskaan hallintonsa periaatteita kohtaan, ennen kuin heidät voitaisiin korottaa tähän korkeaan asemaan — Jumalan luonnon osallisuuteen uusina luomuksina. Olemme äsken nähneet, kuinka Jumala on järjestänyt asiat antaakseen ihmisen koetuksen kautta todistaa, onko hän arvollinen saamaan iankaikkisen elämän tahi ei; olemme tarkastaneet alkuperäistä inhimillistä täydellisyyttä, johon hänet luotiin, hänen lankeemustaan, hänen lunastustaan, ja niiden ennalleenasettamista hänen suvustansa, jotka huomataan arvollisiksi. Olemme myös nähneet, että enkelit luotiin luontonsa pyhyyteen ja täydellisyyteen sekä asetettiin sen jälkeen koetukseen, mutta ilmeistä on, ettei sellainen menettelytapa olisi ollut sovelias Jumalan luonnolla varustettuihin uusiin luomuksiin nähden — nimittäin luoda heidät suorastaan täydelliseksi olennoiksi, joilla olisi jumalallinen luonto ja sen jälkeen asettaa heidät koetukseen. Miksi? Sen tähden että Jumalan luonnon huomattavimpia ja tärkeimpiä ominaisuuksia on kuolemattomuus; ja kun olemme oppineet ymmärtämään, että tämä sana merkitsee tilaa, jossa on mahdotonta kuolla, saatamme helposti ymmärtää, mitä se olisi merkinnyt, jos Jumala olisi luonut jonkin määrän olentoja jumalalliselle tasolle, kuolemattomiksi, ja sitten pannut heidät koetukselle. Se olisi merkinnyt, että jos jotkut heistä olisivat uupuneet, niin etteivät olisi saavuttaneet vaadittua mittaa, ehdotonta uskollisuutta Jumalaa kohtaan, he olisivat olleet kuolemattomia rikollisia, joita ei olisi voinut tehdä tyhjäksi ja joiden jatkuva olemassaolo syntisinä kautta iankaikkisuuksien olisi ollut ikävä tahra maailmankaikkeuden muutoin puhtaassa ja tahrattomassa luomakunnassa — jollaiseksi Jumala aikoo sen lopulta saattaa. Siten käsitämme syvän viisauden suunnitelmassa, jonka

Jumala valitsi tähän luokkaan nähden – suosituimpaan kaikista hänen luoduistaan – koetellessaan heitä ankarasti ja päättävästi, heidän vielä kuolevaisina ollessaan ja kuuluessaan toiseen luomukseen, jolla on kuolevainen luonto.

Jos ajatuksissamme asetumme suuren Luojan viereen hänen uskollisina ystävinään ja ajattelemme, kuinka Jumalan suunnitelma tähän uuteen luomukseen nähden viitoitettiin, saatamme ajatella Jehova Jumalan miettineen itsekseen tähän uuteen luomukseen nähden seuraavasti: Mille luokalle Jumalan pojista minä tarjoan tämän erinomaisen etuoikeuden tulla uudesti luoduksi ja muutetuksi luomakunnan korkeimpaan asteeseen eli luokkaan? Kaikki kustakin asteesta ovat jo minun kuviani – ihminen, enkelit, kerubit, serafit ja ylienkeleli; kaikki tulevat nauttimaan korkeinta ajateltavissa olevaa onnea, kukin omassa täydellisyydessään ja asemassaan, kun minun suunnitelmani on täydelleen toteutunut ja kaikki koetukset ovat päättyneet; mutta kenelle kaikista näistä minä tarjoan tämän suurimman kaikista siunauksista ja tilaisuuksista – pääsyn ”osalliseksi Jumalan luonnosta?” Tietenkin on Isän ajatus heti kohdistunut esikoiseen, joka jo oli korkein ja etevin kaikista myriaadeista, joka lähinnä häntä itseään oli, se jumala, voimallinen, jonka kautta hän oli luonut kaikki ja joka kaikin puolin oli osoittautunut uskolliseksi ja kuuliaiseksi Isälleen ja Luojalleen. Hänelle kuului sen tähden ensi sijassa tämä tilaisuus saavuttaa Jumalan luonto kirkkauksineen, kunnioineen ja kuolemattomuuksineen. ”Jumala näki hyväksi, että kaikki täyteys hänessä asuisi” – ”jotta hän kaikessa olisi ensimmäinen”. (Kol. 1:18,19) Olihan hän jo ensimmäinen kaikessa, ja käytettyään asemaansa uskollisesti hän oli vuorossa luonnollisesti ensimmäinen, jonka Isä ylentäisi niin korkeaan kunnia-paikkaan ja arvoon kuin Isällä vaan oli annettavissa. Sille, jolla on, annetaan enemmän ja hänellä on oleva yltäkyllin; uskollisuus on saava palkintonsa, vaikka tämä merkitsisikin, että tuon uskollisen on alistuttava mitä ankarimpiin koettelemuksiin ja kurituksiin. Vaikka hän olikin poika, ja mitä uskollisin ja alttiiksi antautuvaisin poika, hän ei kuitenkaan voinut tulla osalliseksi Jumalan luonnosta vähemmällä kuin että hänen uskoansa ja uskollisuuttaan koeteltaisiin mitä ankarimmalla tavalla.

Aivoitus tästä uudesta luomuksesta ja Ainosyntyisen valitseminen uuden luomuksen Pääksi ja Johtajaksi – alistumalla kurin, koettelemusten, nöyryytysten ja toisten kokemusten alaiseksi, jotka olivat välttämättömät todistamaan hänen arvollisuuttaan – oli jo päätetty Jumalan neuvossa ennen kuin ihminen luotiin. Jumala tiesi edeltä käsin, että hänen inhimillinen luomuksensa lankeaisi; hän oli määrännyt, että kuolema olisi ihmisen rangaistus; ja hän oli ennakolta määrännyt, että koetus, jolla hän tahtoi koetella ainosyntyistä Poikaansa, olisi siinä, että tämä omasta vapaasta tahdostaan ryhtyisi ihmiskunnan lunastajaksi ja siten sen suuren uhrin kautta, jota tämä merkitsisi, osoittaisi uskollisuuttaan Isää kohtaan ja luottamustaan häneen. Täten oli hän Jumalan suunnitelmassa ”ennen maailman perustamista teurastettu Karitsa.” Näemme siis, ettei Isä mitenkään pakottanut Poikaa ihmisen lunastajaksi eikä suinkaan ollut vaatimuksissaan väärä häntä kohtaan, vaan että Isä päinvastoin tämän kautta tahtoi valmistaa häntä tuota korkeaa ylennystä varten – yläpuolelle kaikkien enkelien, hallitusten ja valtojen ja kaikkien nimien, joita mainitaan, osallisena hänen omasta luonnostaan jakaen hänen oman valtaistuimensa. – Hebr. 1:4; Efe. 1:21

Kun tarkastamme asiaa tältä näkökannalta, meitä ei ihmetytä, että apostoli puhuu Jeesuksen odotettavanaan olevan ilon tähden (ilo, joka oli asetettu hänen eteensä) ottaneen meidän lunastamisemme tehtäväkseen. (Hebr. 12:2) Ilo ei ollut ainoastaan siinä, että hän astuisi korkeimmalle paikalle uudessa luomuksessa, yläpuolelle kaikkia muita luomuksia; mutta syyllä voimme otaksua tämänkin olleen osana ilosta. Siitä huolimatta huomaamme Jeesuksen rukouksessa Isän puoleen koettelemusten keskellä, ettei hän vaatimattomuudessaan, joka oli hänelle ominainen, mainitse mitään siitä suuresta korotuksesta, kirkkaudesta ja kuolemattomuudesta, joka oli hänelle luvattu ja jota hän odotti; ei, vaan ihanalla vaatimattomuudella pyysi hän ainoastaan tulla ennalleenasetetuksi entiseen asemaansa. Hän näytti pitävän riittävän suurena kunniana sen, että Isä oli valinnut hänet edustajakseen ja sellaisena yhä edelleen viemään Jumalan suunnitelmaa eteenpäin täyttymistään kohti, niin kuin hän ennenkin oli ollut hänen kunnioitettu edustajansa luotaessa kaikkea sitä, joka tehty on. (Joh. 1:3) Hän rukoili yksinkertaisin sanoin: ”Isä, kirkasta sinä minut tykönäsi sillä kirkkaudella, joka minulla oli sinun tykönäsi, ennenkuin maailma olikaan.”

Mutta lisäksi Isä teki itsessään päätöksen, ettei uudessa luomuksessa olisi ainoastaan yksi ainoa henkilö, vaan että tällä olisi myös ”veljiä”. (Hebr. 2:17) Keitä nämä veljet olisivat? Mistä luokasta ja minkälaisista olennoista ne otettaisiin? Kerubeista? Vai serafeista? Vai enkeleistä? Vai ihmisistä? Mistä luokasta ne otettaisiinkaan, heidän täytyisi alistua aivan samojen koettelemusten alaisiksi kuin Ainosyntyiselläkin oli kestettävänä, ja samasta syytä kuin hänkin, sillä he tulisivat osallisiksi hänen kirkkaudestaan, kunniasiaan ja kuolemattomuudestaan. Mitä häneltä vaadittiin, oli, että hän olisi kuuliainen ”kuolemaan saakka” (Fil. 2:8); kaikkien, jotka kerran uusina luomuksina tulevat hänen kanssaan osallisiksi Jumalan luonnosta, täytyy myös sen tähden hänen kanssaan jakaa koettelemukset ja kärsimykset ja osoittautua uskollisiksi kuolemaan saakka. Jos tämä tarjous olisi tehty jollekin toisen luokan tai luonnon enkeleille, se olisi merkinnyt, että Jumalalla olisi ollut toinen suunnitelma kuin se, jota parasta aikaa suoritetaan. Edellisissä tutkisteluisissa olemme nähneet, että pyhät enkelit ovat saavuttaneet kokemuksensa ja tietonsa näkemisen kautta, ei suoranaisten kosketuksen kautta synnin ja kuoleman kanssa; ja jos sellainen tila olisi ollut ajateltavissa enkelien kesken, mikä olisi tehnyt muutamille heistä kuoleman mahdolliseksi, se merkitsisi, että heissä on ollut tekosyntiä, että toinen on vainonnut toistaan jne., sillä muutoin ei kuolemalla olisi ollut valtaa heidän ylitsensä, tai sitten olisi muutamien enkeleistä täytynyt tehdä samoin kuin Jeesus teki — jättää korkeampi luontonsa ja tulla ihmiseksi ”kuoleman kärsimyksen tähden.” Jumala ei valinnut tätä suunnitelmaa; mutta koska hänen päätöksensä mukaisesti synti ja sen rangaistus, kuolema, tehtäisiin havainnolliseksi ihmissuvussa, päätti hän valita muun osan uutta luomusta (paitsi Jeesuksen) ihmisistä. Siten saattoi Ainosyntyisen koettelemus tapahtua yhteydessä ihmissuvun kanssa sekä synnin ja kuoleman kanssa, jotka sitä hallitsi; ja samalla tavalla saattoivat kaikki, jotka tulisivat hänen kanssaan uuden luonnon perillisiksi, saada samanlaiset tilaisuudet, kokemukset ja koettelemukset. Ainosyntyinen, jota kutsuttiin Jeesukseksi, sittemmin Kristukseksi, voidelluksi, saattoi siten tulla malliksi ja esikuvaksi toisille uuden luomuksen jäsenille, joiden kaikkien piti luonteeltaan tulla samanlaisiksi kuin hän oli — täytyi tulla hänen ”Poikansa kuvan kaltaisiksi”. (Room 8:29)

Tämä, samoin kuin kaikki muukin Jumalan suunnitelmassa, ilmaisee meille Jumalan menettelytavan tarkkuutta; oli riittävää, että synty ja kuolema saivat tehdä tekonsa yhdessä luomisen osastossa; se ei olisi ainoastaan ihmisille suureksi opiksi ja koettelemukseksi ja enkeleille suurena havaintoläksynä, vaan se olisi myös ratkaiseva koetus niille, jotka laskettaisiin arvollisiksi tulemaan uuden luomuksen jäseniksi.

Se seikka, että Uuden Testamentin kirjat — Jeesuksen ja apostolien opit — ovat kohdistetut uuden luomuksen luokalle eli niille, joilla on tarkoitus astua ne uskon ja tottelevaisuuden askeleet, jotka ovat heille välttämättömät tullakseen tämän luokan jäseniksi, on antanut monelle aiheita ajatella aivan raamatunvastaisesti, että Jumalan suunnitelma on samanlainen kaikille ihmisille. Siitä syystä he eivät ole nähneet sitä tosiasiaa, että kutsua, joka nyt evankeliumikautena kuuluu, sanotaan ”taivaalliseksi kutsuksi.” (Filipp. 3:14, Hebr. 3:1) Sen johdosta, että ovat olleet kykenemättömiä näkemään, että Jumalalla oli ja edelleen on pelastussuunnitelma koko maailmalle sekä erityinen ja jonkin verran erilainen pelastussuunnitelma evankeliumikauden seurakunnalle, on suuri hämmennys vallinnut niiden raamatuntutkijain kesken, jotka eivät voi nähdä eroa valitun luokan ja sen siunauksien välillä ja toiselta puolen paljoo suuremman valitsemattomien luokan ja sen siunauksien välillä, jotka aikanaan tulevat tämän luokan osaksi valittujen kautta. Nämä raamatuntutkijat ovat uskoneet, että Jumalan suunnitelma olisi täyttynyt, kun valitseminen päätetään; he eivät ole voineet nähdä, että se on silloin ainoastaan vasta alussaan, mikäli se koskee inhimillistä luontoa ja ennalleenasettamispelastusta, joka on aiottu maailmalle kokonaisuudessaan — niin monelle, jotka tahtovat ottaa sen vastaan Herran ehdoilla.

Tämä horjuminen käsityksessä, tämä kykenemättömyys näkemään eroa näitten erilaisten pelastusten välillä — seurakunnan pelastuksen uuteen, Jumalan luontoon ja maailman pelastuksen ennalleenasetuksen kautta inhimillisen luonnon täydellisyyteen — on saattanut noiden raamatunopettajain ajatukset suureen hämmennykseen, niin että he yhdellä kertaa ajattelevat ja puhuvat pelastuneista toisella ja toisella kertaa aivan toisella tavalla. Muutamat ajattelevat ja puhuvat niistä ikään kuin ne olisivat henkiolentoja, ja kuitenkin he sekoittavat nämä henkiolennot kirkkaudessa, kunniassa ja kuolemattomuudessa inhimillisten olentojen kanssa, kuvitellen niiden olevan henkitilassaan lihaa ja luita jne. Toiset sitä vastoin ajattelevat etupäässä inhimillistä ennalleenasettamista ja kuvittelevat itselleen ennalleenasetettua paratiisimaata, jossa Herra ja pyhät tulevat asumaan jonkinlaisissa henkiruumiissa. Tämä osoittaa, etteivät he ymmärrä, mitä sana ”henki” oikeastaan merkitsee, sillä muutoin he käsittäisivät, että niin kuin henkiruumis on sovitettu henkitilaan, henkisiä olosuhteita varten, ja olisi raskautettu ja kiusattu lihallisista olosuhteista ja aineksista, samoin on myös maallinen ruumis hyvin sovitettu maallisia olosuhteita ja elinehtoja varten; ja jos se jossain suhteessa tehtäisiin eteeriseksi, se olisi luonnoton ”epäsikiö”, yhtä sopimaton Jumalan tarkoitusta kuin inhimillistä luontoa varten.

Jumalan suunnitelman kauneutta ja sopusointua ei voi selvästi nähdä, ellei ole oppinut tuntemaan uutta luomusta — että Jumala on kutsunut sen jäsenet tulevaisuudessa olemaan erotettuina inhimillisestä luonnosta ja olemaan erilaisia kuin se on; että on

olemassa ”taivaallinen kutsu”, korkea kutsu; ja että heillä, samalla kuin heidän on lujitettava oma kutsuntansa ja valintansa, on kahtalainen työ tehtävänä ihmissuvun keskuudessa, josta heidät otetaan. (1) Heidän on oltava Jumalan työaseina valittujen elonkorjuussa, samalla kuin he sovintopapiston jäseninä todistavat maailmalle ja saavat kestää kärsimyksiä uskollisuutensa vuoksi ja maailman sokeuden tähden. (2) Heidän on Herransa ja Ruhtinaansa kanssa oltava jumalallisena, kuninkaallisena, hengellisenä papistona, jonka käsiin maailman toiveet ja asiat pannaan, jotta se ohjaisi oikeaan ja nostaisi jokaisen tottelevaisen ihmisen — siten välittäen Jumalan ja ihmisten välillä, ja rakentaen ihmisten keskuuteen vanhurskauden valtakuntaa sopusoinnussa Jumalan suunnitelman kanssa ihmisen kasvattamiseksi ja ennalleenasettamiseksi.

On helppo käsittää, ettei voisi löytää mitään muuta olentoluokkaa, joka olisi niin omiaan täyttämään Jumalan aikomusta — hallita ja siunata maailmaa. Kun he itse alkuaan ovat kuuluneet ihmiskuntaan ja siten ovat olleet ”vihan lapsia niinkuin muutkin”, he tuntevat täydelleen heikkoudet, epätäydellisyydet, kiusaukset ja koettelemukset, joille ihmiskunta on altis synnin ja ruumiillisten heikkouksien kautta; ja tästä johtuu, että he ovat valmiit olemaan lempeitä hallitusmiehiä ja laupeita pappeja; samoin heidän täydellisyytensä Jumalan luontoisina olentoina tekee heille mahdolliseksi olla ehdottoman oikeudenmukaisia sekä rakkaudellisia kaikissa päätöksissään, joita he maailman tuomareina langettavat sinä päivänä — maailman tuomiopäivänä.

Mutta kun tämä suuri ja tärkeä työ — hallita, ennalleenasettaa, siunata ja tuomita ihmismaailma ja langenneet enkelit — erityisesti jätetään näille Jumalan luontoa oleville uusille luomuksille ja koska mitkään muut olennot koko maailmankaikkeudessa eivät ole niin hyvin valmistuneita kuin he toimittamaan tätä työtä (jota varten heidät Jumalan johdon alaisina erityisesti kasvatetaan ja valmistetaan), siinä ei suinkaan vielä ole kaikki, mitä heidän tehtävänsä ja työnsä käsittää. Päinvastoin heidän hallituksensa ennalleenasettamisajan tuhat vuotta ovat ainoastaan alkua niiden ominaisuuksien harjoittamiseen, joita näiden uusien luomusten kirkkaus, kunnia ja kuolemattomuus merkitsee. Tuhattuotiskauden loppuessa, kun valtakunta jätetään Isälle, Jumalalle, ja ihmisille, jotta he Isän ihanina edustajina hallitsisivat maan päällä, avautuu vielä laajempi ala uuden luomuksen toiminnalle — heidän ihanuutensa, kunniansa ja kuolemattomuutensa harjoittamiselle; sillä onhan kirjoitettu, että taivaallinen Isä, paitsi että hän on tehnyt Pojan osalliseksi kanssaan jumalallisesta luonnosta, hän on myös tehnyt hänet osalliseksi valtaistuimestaan — että Poika on istunut Isän kanssa hänen valtaistuimelleen. (Ilm. 3:21) Ja vaikka hän yhdessä merkityksessä jättääkin tämän virka-aseman tuhatvuotiskautena, jotta hän silloin erityisesti käsittelee niitä asioita, jotka koskevat hänen maallista omaisuuttaan ja valtaansa, tämä ei varmastikaan merkitse, että hän täydellisessä merkityksessä täytettyään sen tehtävän, jonka Isä antoi hänelle tehtäväksi, olisi vähemmän kirkastettu tai asetettu alempaan asemaan kuin siihen, jonka hän sai, kun hän nousi korkeuteen maksettuaan meidän syntivelkamme uhraamalla itsensä.

Emme tiedä, mitä suuria tehtäviä Luoja on tulevina aikakausina Luoja varannut aino-syntyiselle, rakkaalle Pojalleen, jonka hän on pannut kaiken perilliseksi, mutta Mestarin omista sanoista tiedämme, että lupaus on meille annettu, että me, kun meidät on kirkas-

tettu, tulemme hänen kaltaisikseen ja saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on, sekä olla osalliset hänen kirkkaudestaan, ja ”niin me saamme aina olla Herran kanssa.”

Mitkä ne tehtävät lienevätkään, joita Ainosyntyinen ”kaiken perillisenä” suorittaa tulevina aikoina, saamme olla hänen kanssaan ja olla osallisina hänen työssään sekä hänen kirkkaudestaan, niin kuin olemme osalliset hänen luonnostaankin. Jumalan kirjoitettu sana ei tosin ilmaise enempää meille; mutta siitä huolimatta olkoon meille sallittu Jumalan suunnitelman valossa koettaa oppia jotain myös luonnon kirjasta. Meidän siten käyttäessä Jumalan sanaa kaukoputkena voimme ymmärtää, että monilukuiset kiertotähdet, jotka liitelevät ympärillämme avaruudessa joka taholla, eivät ole turhan tähden muodostetut; ehkä joskus näissäkin tapahtuu luomistyö; ja että, kun se aika tulee, hän, joka on kaikessa ollut ensimmäinen, edelleenkin on ensimmäinen, kaikkien jumalallisten voimien johtamisessa ja hallitsemisessa. Meidän ei tarvitse otaksua, että toisten kiertotähtien asukkaiden tarvitsisi kestää niitä pahan kokemuksia, joita meidän maamme asukkaat ovat saaneet kestää. Päinvastoin voimme rauhallisesti otaksua, että Herra saattaa käyttää ja käyttääkin tämän ainoan havainto-opetuksen ”synnin ylenmääräisestä syntisyydestä” ja sen hirvittävästä seurauksista alituisesti soveliaana opetuksena niille olennoille, joita vielä luodaan hänen kuvikseen toisilla kiertotähdillä ja jotka kokemusten sijasta saavat oppia havainnon ja opetuksen kautta.

Kun Saatana kaikkine palvelijoineen ja kaikkine pahoine ja vahingollisine vaikutuksineen on hävitetty, kun kirkastettu seurakunta, joka on tehty viisaaksi kokemusten kautta, opettaa näitä täydellisiä luomuksia toisissa maailmoissa, kun he mahdollisesti saavat opettajia tästä maasta, jotka kokemuksensa nojalla, jotka heillä on synnistä, omaavat tietoja, ja kun Herran kohottava ja siunaava voima vaikuttaa heidän keskellään, minkä viisauden voivatkaan nämä tulevaisen ajan luomukset saavuttaa oikeasta ja väärästä sekä hyveen ja synnin palkasta! Heidän opettajansa osaavat silloin kertoa heille Saatanan, ihmiskunnan suuren pettäjän, kauheasta kapinasta, ihmiskunnan peljättävästä lankeemuksesta syntiin ja kurjuuteen ja suuresta lunastamisesta tästä kurjuudesta, Lunastajan ja hänen kanssaperillistensä korkeasta palkinnosta, ihanista eduista, joita ennalleenasetuksen kautta on lahjoitettu ihmisille, sekä siitä, että kaikki tämä on ollut opiksi ja esimerkiksi koko Jumalan luomakunnalle kaikissa iankaikkisuuksissa. Meistä näyttää, että tällaisilla tiedonannoilla pitäisi olla niin valtava vaikutus, että kaikki tahtoisivat olla kokonaan erillään synnistä ja niiden pitäisi vakuuttaa kaikki luonteensa muovailemisen ja kehittämisen välttämättömyydestä sopusointuun Jumalan rakkauden lain kautta.

Niin kuin toisessa paikassa on osoitettu (”Tabernaakkelivarjoja”), näillä ”uusilla luomuksilla” on nykyaikana kahtalainen työ tehtävänä. Kun pyhä henki siittää heidät, heistä tulee sen kautta pappeja, mutta koska ainoastaan heidän mielensä on siitetty, heidän ruumiinsa ovat edelleen maasta maalliset; siten asia on niin kuin apostoli selittää: ”Tämä aarre on meillä saviastioissa, jotta tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan, eikä näyttäisi tulevan meistä.” (2 Kor. 4:7) Ainoa, joka nykyään edustaa uutta luontoa, on uudesti sinnytyn mieli eli tahto, ja se yksin edustaa sitä, kunnes tämä uusi tahto kehittyneenä luonteeksi ensimmäisessä ylösnousemuksessa varustetaan sellaisella ruumiilla, joka sille soveltuu ja joka on täydellinen ja on täydessä sopusoinnussa Jumalan tahdon kanssa.

Siihen asti meitä johtaa Jumalan voima – pyhä henki, joka siten vaikuttaa mielessämme ja tekee meidät ”uusiksi luomuksiksi” ja ”papeiksi” – uhraamaan, ja osoittaa meille, mitä meidän on uhrattava, nimittäin luonnolliset inhimilliset harrastuksemme, tarkoitusperämme, etuoikeutemme jne., milloin ikinä nämä jossain määrin ovat ristiriidassa tarkoituserien ja ehtojen kanssa, jotka Jumala on määrännyt uusille luomuksille. Siten saavuttaa uusi luomus voittonsa uhraamalla oman inhimillisen luontonsa; ja tämä voitto kirkastaa Jumalaa, joka on voimallinen lupauksiensa kautta vaikuttamaan meissä sekä tahdon että toiminnan tavalla, jolla hän ei tulisi kirkastetuksi, mikäli luonnolliset olosuhteemme olisivat sopusoinnussa hänen vaatimustensa kanssa niin ettei mitään uhria tarvittaisi. Mutta samoin kuin Aaronin papisto Israelissa vastasi ja esikuvasi uusien luomusten uskoa, vihkiytymistä ja uhraamista tässä elämässä, niin on Melkisedekin ihanan pappeuden kautta esikuvallisesti esitetty uusien luomusten tuleva pappeus.

Melkisedek ei ollut pappi, joka uhrasi liinavaatteisiin puettuna; hän oli samalla kertaa pappi ja kuningas – ”pappina istuimellansa.” Sellaisena hänellä esikuvassa oli korkeampi asema kuin Aaronilla, sillä Aaron oli Aabrahamin poika, ja siitä huolimatta, että Abraham oli ylhäinen mies, maksoi hän kymmenyksiä Melkisedekille ja otti vastaan siunauksen tämän kautta, joka, niin kuin apostoli selittää, esikuvasi sitä, että alhaisempi, uhraava papisto merkitsee alhaisempaa tasoa eli alhaisempaa asemaa kuin korkeampi, kuninkaallinen, kirkastettu ja kunniakas papisto. Melkisedek esikuvasi siis uusia luomuksia kirkastetussa tilassa, jolloin heidän Kristusruumiin jäseninä on hallittava Päänsä, Kristuksen, kanssa tuhatvuotisessa valtakunnassa. Näiltä on silloin kaikki uhraaminen päättynyt ja he ovat alkaneet hallita, siunata ja auttaa; ja he ovat silloin täysin kykeneviä suorittamaan sen, minkä Jumala on luvannut – että kaikki kansat maan päällä tulevat siunatuiksi näiden Jumalan välikappaleiden kautta, joiden kautta jokainen, ”joka tahtoo”, voi tulla täyteen sopusointuun Luojan ja hänen lakiensa kanssa. – 1 Moos. 22:18; Gal. 3:16,19

Kaikki ne erilaiset kuvat, joiden kautta Jumala esittää sydämellistä suhdetta Ainosyn-tyisensä, Vapahtajan, ja valitun seurakunnan välillä, joka on kutsuttu ja joka valmistetaan uusiksi luomuksiksi ja hänen kanssaan osallisiksi Jumalan luonnosta, osoittaa mitä voimakkaimmin sitä läheistä suhdetta ja yhteyttä, joka tulee vallitsemaan heidän välillään. Herra näki, että nöyrät hänen inhimillisistä luomistaan välttämättömästi tulisivat horjumaan uskossaan, kun he ajattelisivat, että Luoja niin käsittämättömällä tavalla harrasti heidän parastaan ja että hänellä oli sellainen ylenpalttinen rakkaus heitä kohtaan, että hän saattoi kutsua heitä korkeampaan asemaan, mikä luomakunnassa on, lähinnä hänen Poikaansa ja häntä itseään. Sen tähden huomaamme myös, että tämä asia on esitetty yhä uudelleen ja uudelleen monin erilaisin kuvin, jotta siten saisimme mitä täydellisimmän vastauksen jokaiseen kysymykseen, epäilykseen ja pelkoon, mikäli ne koskevat hänen uskollisuuttaan ja ”taivaallisen kutsun” todellisuutta. Palautamme ajatuksiimme muutamia näistä kuvista. Eräässä paikassa kutsutaan Jeesusta ”huippukulmaki-veksi”, ja valitun seurakunnan jäsenet esitetään eläviksi kiviksi, joita vedetään hänen luokseen, ja muovaillaan ja valmistetaan sopusointuun hänen luonteensa perusviivojen mukaisiksi, jotta heistä tulisi hänen kanssajäseniään suuressa pyramidissa, jonka Jumala rakentaa nyt evankeliumikautena ja jonka tulevana aikakautena on siunattava maailma ja jonka kautta hän läpi iankaikkisuuksien tulee kunnioitetuksi ja kirkastetuksi.

Tämä pyramidikuva liittyy läheisesti temppelekuvaan; ja meille vakuutetaan, että Salomon rakentama temppeli oli esikuva tästä suuremmasta, hengellisestä temppeleistä, jonka Jumala vielä suuremmalla viisaudellaan rakentaa. (1 Piet. 2:5) Meille on näytetty, että niin kuin esikuvassa jokainen hirsi ja jokainen kivi oli edeltä käsin merkitty sitä paikkaa varten, johon se tulisi, niin on myös uuden luomuksen seurakunnan laita – jokainen sen jäsen valmistetaan ja tehdään sopivaksi paikkaansa varten. Niin kuin tämä menettelytapa teki mahdolliseksi esikuvallisen temppelein rakentamisen, ”vasaran kuulumatta”, kolinatta, puuhatta ja melutta, samoin seurakunta syntyy kuolleista täydelliseksi tehtynä uutena luomuksena, jumalallisen rakennusmestarin johdolla nykyisen evankeliumikauden lopussa, niin kuin Herra, tämän temppelein pää, oli ”esikoinen kuolleista”, ylösnousemuksessaan aikakauden alussa. — 1 Kun. 6:7

Me muistamme, että sama asia esitetään toisessa paikassa inhimillisenä ruumiina eri jäsenineen. Apostoli Paavali osoittaa meille niin päivän selvästi tämän kuvan valittujen sydämellisestä suhteesta Herraan, seurakunnan päähän, joka seurakunta on hänen ruumiinsa. (Room. 12:4,5; 1 Kor. 12:12) Niin kuin pää hallitsee ruumista, ajattelee ja suunnittelee sen puolesta, valvoo sen asioita ja johtaa tai käyttää toista tai toista ruumiin jäsentä auttamaan toisia, samoin valvoo Herra seurakuntaansa ja asettaa ruumiin eri jäsenet niin kuin hän tahtoo. Sellaisessa määrässä valvoo hän kaikkien niiden etua, jotka koettavat lujittaa kutsumisensa ja valitsemisensa, että hän takaa heille, että niin kauan kuin heidän sydämensä ovat oikeassa suhteessa – nöyriä ja uskollisia – ”kaikki myötävaikuttaa heidän parhaakseen”, koska he ”rakastavat Jumalaa ja ovat hänen aivoituksensa mukaan kutsutut.”

Toinen kuva, joka selittää läheistä yhteyttä Kristuksen ja seurakunnan välillä, on päällikkö ja hänen sotilaansa; ja toinen kuva taas on paimen ja lampaat. Vaikkakin kaikki nämä kuvat antavat meille kallisarvoisia käsityksiä pyhästä yhteydestä, joka vallitsee uuden luomuksen Pään ja hänen veljiensä, seurakunnan, välillä, kuitenkin ei liene ainoatakaan, joka antaisi meille oikeampaa ja täydellisempää käsitystä Mestarin harrastuksesta meihin nähden ja hänen rakkaudestaan meihin, kuin kuva yljästä ja morsiamesta. Todella jalo ylkä on ainosyntyinen kaikille, joiden ymmärryksen silmät ovat auki, niin että he voivat nähdä hänen luonteensa suuruuden ja hänen uskollisuutensa. Kuinka sattuva onkaan profeetallinen lauselmä, joka kuvaa hänen ruumiinsa tunteita: ”Hän on ihanampi kuin kymmenen tuhatta”. Apostolin käyttäessä tätä kuvaa ja kirjoittaessa seurakunnalle hän sanoo, ”Minähän olen kihlannut teidät yhdelle miehelle, yhdelle ainoalle, asettaakseni Kristuksen eteen puhtaan neitsyen.” (2 Kor. 11:2) Tässä hän tarkoittaa juutalaisissa häissä vallitsevaa tapaa, joka oli aivan erilainen kuin nykyajan ”kristikunnassa” vallitseva tapa. Meidän aikanamme kihlaus on jonkinlainen koesopimus, jonka saattaa purkaa, jos toinen asianomaisista tulisi siihen johtopäätökseen, että sopimus oli ymmärtämättömästi tehty ja hyödytön; mutta Herra oli selvästi tarkoittanut kihlauksen juutalaisten kesken esikuvaksi kihlauksesta Kristuksen, Yljän, ja seurakunnan, hänen morsiamensa, välillä. Juutalaisten kesken on sellainen tapa, että kihlaus pidetään todellisesti sitovana vihkimisenä; sitä seuraa ratkaiseva sopimus, tavallisesti kirjallinen, joka sisältää molemminpuolisen sopimuksen yljän ja morsiamen edustajien välillä myötäjäisistä ym., ja yhdistäminen on silloin ehdottomasti sitova tulevaisuudessakin, vaikka yleensä on

tapana siirtää hääjuhla ja todellinen yhdistyminen melkein vuoden ajan eteenpäin. Sellainen on sopimus Herran, taivaallisen Yljän, ja niiden välillä, joiden kanssa hän on kihlautunut. Tämä ei ole hänen enemmän kuin meidänkään puoleltamme mikään höllä sopimus, vaan se on sydämen, harrastusten, rakkauden ja alttiiksiantavaisuuden luja yhdistys; tämän liiton rikkominen olisi sen tähden erittäin vakava asia. Ja apostoli vakuuttaa meille Yljästä, ”Hän, joka teitä kutsuu, on uskollinen, ja hän on sen myös tekevä.” (1 Tess. 5:24) Siten meistä riippuu kokonaan, minkälaisen ratkaisun asia saa.

Aikakauden lopussa tulee Herramme Jeesus Ylkänä ottamaan morsiamen luokseen; mutta hän ottaa ainoastaan ”viisaat neitset”. Niitä, jotka tehtyään sellaisen liiton ovat olleet tyhmiä ollessaan vähemmän tarkkoja elämässään ja vaelluksessaan, ei lasketa arvollisiksi tulemaan vastaanotettaviksi, heitä ei tunneta häiden yhteydessä; ovi suljetaan heiltä, niin kuin vertauksessa näytetään (Matt. 25:1-12); heidät suljetaan niistä suurista etuoikeuksista ja siunauksista, jotka he olisivat voineet saavuttaa olemalla uskolliset. Mutta me iloitsemme siitä, että vaikka heidän uskottomuutensa saattaa viedä heidät suureen hätään ja aiheuttaa sen, että he kadottavat valtakunnan ja Jumalan luonnon osallisuuden, tämä ei kuitenkaan merkitse, että heidät tämän johdosta jätettäisiin iankaikkiseen vaivaan. Ei, Jumalalle olkoon kiitos, hänen sanansa valo loistaa nyt kirkkaammin! Jos lujitamme kutsumisemme ja valitsemisemme, se merkitsee meille iankaikkisen onnen runsautta; ja sellaisen autuuden kadottaminen sitä vastoin on itsessään melkoinen rangaistus huolimattomuudesta liiton pitämiseen nähden ja siitä että ovat saastuttaneet itsensä maailman ja sen hengen kanssa.

Vaikkakin uudet luomukset Kristuksessa Jeesuksessa enimmäkseen ovat valitut alemmista yhteiskuntakerroksista, eikä niin paljon yhteiskunnan huipuilta, sekä vaikka maailma sen johdosta ei tunne meitä niin kuin se ei myöskään tuntenut häntä, Raamattu sanoo meille siitä huolimatta, että Jumala, joka katsoo sydämeen eikä ulkomuotoon, antaa suuren arvon tämän luokan uskollisille, joita nyt etsitään ja kehitetään uusiksi luomuksiksi. Raamattu ei kerro meille ainoastaan siitä, että Jumala valvoo heidän asioitaan ja antaa kaiken vaikuttaa lopullisesti heidän hyväkseen, vaan se selittää myös jossain määrin, millä tavalla hän toimittaa heidän etujensa valvomista — että enkelit ovat ”palvelevia henkiä, palvelukseen lähetettyjä niitä varten, jotka saavat autuuden periä”; ja myös että ”Herran enkeli piirittää niitä, jotka häntä pelkäävät, ja pelastaa heidät”; samoin myös, että nämä pienen lauman suojelusenkelit aina näkevät Isän kasvot (saavat mennä hänen luokseen) ja että, kuvaannollisesti sanottuna, ei edes hiuskarvaakaan heidän päästään vahingoiteta Isän tietämättä. Täydessä sopusoinnussa kaikkien näiden vakuutuksien kanssa Jumalan hellästä huolenpidosta sanoo henkeytetty sana: ”Herra tuntee omansa” ja ”He tulevat olemaan minun sinä päivänä kun kokoan jalokiveni.” — 2 Tim. 2:19; Mal. 3:17, engl. Raamattu

Aiheeseemme liittyen on tärkeää ottaa huomioon se, että Herra ohjaa uutta luomusta, koska se on kutsuttu uuteen elämään — ”teidän on synnyttävä uudesti.” Luonnollista syntymistä inhimillisen luonnon maallisiksi luomuksiksi käytetään tässä kuvaamaan uuden luomuksen uutta syntymistä. Ennen luonnollista syntymistä tapahtuu sikiäminen, sen jälkeen seuraa ”eläväksitekeminen” ja viimein syntyminen. Niin on järjestetty uudelle

luomuksellekin: 1) Meidän on sikiinnyttävä Jumalan sanasta ja hengestä; 2) meidät on ”tehtävä eläviksi” eli saamamme totuuden hengen kautta meitä on vahvistettava ja kehitettävä; 3) jos kehitystoiminta jatkuu, jos Jumalan sana runsaasti pysyy meissä, niin ettemme saata olla toimeettomia, hedelmättömiä, saavutamme vihdoinkin syntymisen – osallisuuden ensimmäisessä ylösnousemuksessa Kristuksen ruumiin jäseninä. Tämän muutoksen suhteen luonnollisista, maallisista, inhimillisistä olennoista henkiolennoiksi, taivaallisiksi, Jumalan luontoisiksi olennoiksi, mistä meillä on tuonnempana enemmän sanottavaa, mutta tässä käsittelemme erityisesti sikiämistä. Jumalan sana sanoo meille varmasti tämän Jumalan lasten sikiämisen suhteen, että he ”eivät ole syntyneet verestä eikä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta, vaan Jumalasta.” (Joh. 1:13) Myös apostoli Paavali osoittaa tätä kirjoittaessaan uusien luomuksien valitusta luokasta ja heidän päästään Kristuksesta Jeesuksesta sekä korkeasta kunniapaikasta, johon he ovat kutsutut sanoen, ”Ei kukaan sitä arvoa itselleen ota, vaan Jumalan kutsuu hänet niinkuin Aaroninkin.” – Hebr. 5:4

Raamattu tekee vielä selvän eron näiden ”uusien luomusten” ja ihmiskunnan välillä ylipäänsä; mutta tässä tahdomme vain lyhykäisesti esittää pari valaisevaa esimerkkiä: (1) Apostolin puhuessa maailman lunastuksesta hän selvästi jakaa lunastusuhrin kahteen osaan, toisen seurakuntaa, toisen maailmaa varten. Hän sanoo, ”Hän on meidän syntiemme sovitus, eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman.” (1 Joh. 2:2) (2) Apostoli tekee eron myös seurakunnan koettelemusten ja vaikeuksien tässä elämässä ja maailman koettelemusten välillä; samoin tekee hän eron valitun seurakunnan toivon ja maailman toivon välillä. Hän sanoo, ”Eikä ainoastaan se, (koko luomakunta), vaan myös me, joilla on hengen esikoislahja, mekin huokaamme sisimmässämme, odottaen lapseksi ottoa, meidän ruumiimme lunastusta” – tuon ainoan ruumiin, seurakunnan, jonka Pää on Kristus ja jolle on luvattu lunastus eli vapautus ensimmäisessä ylösnousemuksessa, hänen toisessa tulemisessaan. (Room. 8:23) Meidän huokauksemme ei ole ulkonainen niin kuin maailman, sillä koska olemme sikiytyneet Herran hengestä, olemme häneltä saaneet vastamyrryksiä niitä pettymyksiä, koettelemuksia ja vaikeuksia vastaan, jotka kohtaavat meitä tänä aikana; ja tänä vastamyrryksenä ovat ihanat toiveet ja lupaukset, jotka muodostavat esiripun ankkurin, ulottuen sinne, joka on esiripun sisäpuolella. Erilaisissa vaikeuksissamme ja koettelemuksissamme emme sure niin kuin toiset, joilla ei ole toivoa. Samassa yhteydessä puhuu apostoli myös maailmasta ja sen toivosta sanoen, ”koko luomakunta yhdessä (meidän kanssamme) huokaa ja on synnytytystuskissa aina tähän asti”; heillä ei ole lääkettä, joka lieventää tuskat, vaimentaa vaivat ja parantaa kirvelevät haavat, jotka kuuluvat tälle synnytytystuskien ajalle, jolloin he ainoastaan oppivat tuntemaan synnin ylenpalttisen synnillisyyden ja sen oikeudenmukaisen palkan ankaruuden – elämän hiutumisen ja kuoleman. Mutta apostoli kiinnittää tässä huomionsa maailman toivoon, joka on sen tuskien tuolla puolen, ja selittää, että ”luomakunta hartaasti ikävöiden odottaa Jumalan lasten ilmestymistä.” (Room. 8:19,22) Se ei ikävöi ja odota siinä toivossa, että se löydettäisiin näiden Jumalan lasten joukosta, vaan se odottaa siunauksia, joita nämä uuteen luomukseen kuuluvat lapset, jotka ovat varustetut tuhatvuotisvaltakunnan kirkkaudella ja voimalla, tuovat tänne maahan sopuissuhteissa Jumalan lupauksen kanssa, jotta kaikki maailman sukukunnat siunattaisiin.

Uuden luomuksen jäsenyyden ehtona ei ole se, että on jäsenenä jossakin maallisessa järjestössä, vaan yhteys Herran kanssa jäsenenä hänen salaperäisessä ruumiissaan, niin kuin apostoli sanoi, ”Jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut.” (2 Kor. 5:17) Voidakseen tulla lasketuksi Kristuksen ruumiin jäseneksi on välttämätöntä, että vanhat, maalliset asiat — kunnianhimo, toiveet, ylpeys, turhamaisuus ja hullutukset — poistuvat tahdostamme, vaikkakin ne jossain määrin saattavat seurata ja kiusata meitä, koska meidän omalla lihallamme on jonkin verran vetovoimaa niihin. Herra tunnustaa juuri tämän uuden mielen ”uudeksi luomukseksi”; uuden mielen edistymisestä ja kehittymisestä hän on kiinnostunut ja on luvannut palkita.

Raamattu osoittaa meille selvästi, että voidaksemme pysyä Kristuksessa pelkkä vihkiytyminen ei riitä. Vihkiytyminen avaa oven ja asettaa meidät oikeaan suhteeseen saattaen Jumalan yhteyteen, sallii meidän ammentaa voimaa ja kehotusta Jumalan lupauksista ja tekee meidät sen tähden kykeneviksi viljelemään ja kehittämään kaikkia hengen hedelmiä sekä lopulta saavuttamaan kanssaperillisyyden Herramme Jeesuksen kanssa taivaan kirkkaudessa. Mutta säilyttääkseen tämän aseman Kristuksen ruumiissa vaaditaan hedelmien tuottamista, rakkauden ja alttiiksi antamisen osoittamista, niin kuin Mestarimme osoitti vertauksessaan viinipuusta sanoen, ”Jokaisen oksan minussa, joka ei kannata hedelmää, hän karsii pois; ja jokaisen, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän.” (Joh. 15:2) Meidän hyväksymisemme joitakin vuosia sitten uudeksi luomukseksi Kristuksessa Jeesuksessa sen tähden näyttäisi merkitsevän enemmän tai vähemmän säännöllistä kasvua armossa, tiedossa ja hengen hedelmissä; muussa tapauksessa olisi lapseussuhteemme häneen mennyttä ja toinen ottaisi paikkamme valittujen joukossa, ja kruunu, joka alkuaan oli aiottu ja varattu meille, siirtyisi toiselle, joka tiesi panna suurempaa arvoa etuoikeuksiin ja joka uurastaisi saavuttaakseen ne ihanat asiat, jotka Jumala on luvannut niille, jotka häntä rakastavat ja jotka siten ovat halukkaampia pitämään kaikkea maallista roskana, jotta he voittaisivat Kristuksen — saavuttaisivat paikan voidellussa joukossa. Tällaisen hengen hedelmien kasvamisen kautta ei ainoastaan osoiteta tätä asemaa Kristuksessa, vaan se koskee myös sitä, mitä apostoli Pietari sanoo: ”Jos sen teette, ette koskaan lankea; sillä näin teille runsain määrin tarjotaan pääsy Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan.” (2 Piet. 1:10,11) Tämä merkitsee kuitenkin, niin kuin apostoli Paavali siitä lausuu, että uuden mielen, ”uuden luomuksen”, täytyy tulla muovailtuksi kokonaan Jumalan tahdon mukaiseksi, niin että se päivittäin koettaa panna pois vanhan ihmisen himoineen ja haluineen. Sillä uusi luomus on kuvakielessä esitetty uutena ihmisenä — Kristus päänä, seurakunta ruumiin jäsenenä — jonka on rakennuttava ja kuvaannollisesti puhuen saavutettava täysin kypsytynyt miehuus Kristuksessa Jeesuksessa, siten että jokainen jäsen täydellistyy ja kehittyy täyteen mittaan — ei täydellisty omassa voimassaan, lihassa, vaan täydellistyy hänessä, joka on elävä päämme, hänen vanhurskautensa peittäessä tahattomat erehdyksemme.

Ihmiset arvostelevat asioitaan viiden aistimensa — näön, kuulon, tunnon, hajun ja maun — avulla, joita uudet luomukset voivat vapaasti käyttää niin kauan kuin heillä on uusi mieli saviastioissa. Mutta nämä aistimet eivät ole riittävät uudelle luomukselle, joka

tarvitsee toisia aistimia, joiden kautta se voisi tajuta hengellisiä asioita, joita ei saata nähdä, tuntea, maistaa, kuulla tai haistaa inhimillisellä elimistöllä. Tämän tarpeen on Jumala täyttänyt pyhän hengen kautta, kuten apostoli selittää: ”Luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan hengen on; ... eikä hän voi sitä ymmärtää, koska se on arvosteltava hengellisesti.” ”Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut (minkään aistimen eli käsittämiskyvyn kautta), ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat.” ”Mutta meille (uudelle luomukselle) Jumala on sen ilmaissut henkensä kautta, sillä henki tutkii kaikki, Jumalan syvyydetkin.” — 1 Kor. 2:9,10,14

Tätä hengellistä aistinta voidaan kutsua kuudenneksi aistiksi niillä, jotka ovat siinneet uudeksi luomukseksi; tai heillä voidaan myös ajatella olevan varustetut täydellä määrällä hengellisiä aistimia — viidellä lisääistimellä, jotka vastaavat heidän luonnollisia aistimiaan. Asteettain avautuvat heidän ”ymmärryksensä silmät” yhä enemmän niille asioille, joita luonnollinen silmä ei näe; asteettain tarkentuu heissä uskon kuulo, kunnes kaikki Jumalan sanan hyvät lupaukset saavat heissä täyden voiman ja merkityksen; aikaa myöten he tulevat kosketuksiin Herran ja hänen näkymättömien voimien kanssa; vähän kerrallaan he saavat maistaa, että Herra on varsin hyvä; jonkin ajan kuluttua he alkavat panna arvoa uhreihin ja rukoussuitsutuksiin, jotka ovat suloinen tuoksu Herralle. Mutta samoin kuin luonnollisia aistimia voidaan kehittää ja teroittaa, niin on hengellistenkin laita; ja hengellisten aistimien kehittäminen (tai ainakin ponnistukset niiden kehittämiseksi) ovat merkkejä siitä, että kasvamme armossa — kehittymistämme uusien luomusten sikiötilassa ylösnousemussyntymistä varten — uuden minämme täydellisyyteen Jumalan luonnon kirkkaudessa, kunniassa ja kuolemattomuudessa.

Millä nimellä Uutta Luomusta on nimitettävä

Yhdeltä puolen katsoen tämä on omituinen kysymys. Kun me ajattelemme, että seurakunta on kihlattu Herralle morsiameksi, näyttää kummalliselta kysymys, mikä nimi sillä tulee olla. Varmastikaan ei morsiamelle sovi muu kuin yljän nimi, ja kun joku esittää jotain toista nimeä, se merkitsee, että hän on käsittänyt väärin sen suhteen, joka vallitsee Herran ja hänen vihkiytyneittensä, ”hänen ruumiinsa jäsenten”, ”morsiamen, Karitsan vaimon”, välillä. Raamatun nimi näyttää meistä kyllin riittävältä; se on ”ecclesia”, se on, Kristuksen ruumis, Kristuksen seurakunta. Jos halutaan vielä tarkemmin määräävää nimitystä, antaa Raamattu sen meille lauseessa ”Kristuksen ecclesia”, eli Kristuksen seurakunta, ”Jumalan ecclesia”, eli Jumalan seurakunta. (Room. 16:16; Apt. 20:28) Nämä molemmat nimet merkitsevät samaa, koska Jeesus ja Isä ovat yhtä paljon kiinnostuneita meistä. Niin kuin seurakunta on Kristuksen ruumis, jonka pää hän on, niin on tämä pää ja tämä ruumis yhdessä Isän seurakunta, voideltu joukko, jonka kautta hän on halukas kaikin puolin suorittamaan suuren ja ihmeellisen lunastustyön, jonka ääriviivat ovat viitoitetut hänen sanansa ylenpalttisen suurissa ja kalliissa lupauksissa. Apostoli selittää tarkemmin tämän nimen nimittämällä uskollisia ”elävän Jumalan seurakunnaksi”, ikään kuin hän tällä tavoin tahtois asettaa tämän seurakunnan, tämän ruumiin, tämän kansan, jonka päänä Kristus on, vastakohdaksi toisille seurakunnille eli uskonnollisille järjestöil-

le, jotka eivät oikealla tavalla tunnusta totista Jumalaa ja joita ei totinen Jumalakaan tunnusta ecclesiakseen eli seurakunnakseen.

Mieltymys toisia nimiä kohtaan kuin niitä, joita Herramme ja apostolit osoittivat meille, on ilmestynyt jo kauan aikaa sitten. Niin kuin useat meidän aikaamme ovat halukkaat sanomaan, ”Minä pidän kiinni Lutherista”, minä ”Kalvinista”, ”minä Wesleystä”, ”minä Knoxista” jne. ja kuitenkin väittävät pitävänsä kiinni Kristuksesta, niin näemme myös, että ensimmäisellä seurakunnalla oli samanlainen halu, sillä apostoli Paavali kiinnittää huomiomme tähän asianhaaraan kirjoittaessaan Korinttolaisille. (1 Kor. 3:4-6) Puolue ja lahkohenki oli saanut Korinton veljet valtaansa; ja koska he eivät olleet tyytyväisiä Kristuksen ja Jumalan nimeen, he koettivat tehdä näihin lisäyksiä ja heistä tuli siten paavalilaisia kristittyjä, pietarilaisia kristittyjä ja apollolaisia kristittyjä. Hengen eläyttäjä apostoli nuhtelee tätä henkeä ja huomauttaa, ettei se ole pyhä henki, vaan lihallinen henki, joka yllyttää tähän ruumiin hajaannukseen ja erityisesti pitäytymään toiseen tai toiseen Herran palvelijaan. Apostolin todistelu sopii yhtä hyvin meidän aikaamme. Hänen kysymyksensä, ”Onko Kristus jaettu?” tarkoittaa: Onko olemassa useita Kristuksen ruumiita? Onko olemassa useita Kristuksen seurakuntia, vai ainoastaan yksi? Ja jos on vain yksi, miksi se sitten olisi jaettu? ”Mikä Apollos sitten on? Ja mikä Paavali on?” Entä mikä on Pietari? He olivat ainoastaan seurakunnan Pään palvelijoita, joita hän käytti siunaamaan ruumistaan, ecclesiaansa. Jos he olisivat olleet haluttomia, hän olisi voinut löytää toisia suorittamaan sitä työtä, jonka he suorittivat. Kaikesta siitä siunauksesta, joka on tullut osaksemme apostolien kautta, meidän on siten pääasiallisesti ja erityisesti ylistettävä ja kunnioitettava seurakunnan päätä, häntä, joka on järjestänyt asiat ruumiinsa tarpeitten tyydyttämiseksi. Tämä ei merkitse sitä, ettei meidän tarvitsisi tunnustaa ja oikealla tavalla kunnioittaa kaikkia niitä, jotka Herra tunnustaa ja joita hän kunnioittaa, mutta se merkitsee, ettemme millään tavoin pidä heitä seurakunnan päinä, emmekä myöskään jaa seurakuntaa lahkoihin ja puolueihin jonkun ihmisen seuraajana. Mikäli Herra on käyttänyt apostoleja tai toisia palvelijoita, hän ei ole käyttänyt niitä hajottamaan seurakuntaa, vaan kootakseen sen jäseniä, yhdistääkseen kaikki vihkiytyneet uskavaiset yhä lujemmin ainoaan päähän, ainoaan Herraan, ainoan uskon ja ainoan kasteen kautta.

Mitä mahtaisikaan apostoli sanoa, jos hän olisi keskellämme lihassa ja näkisi eri seurakunnissa kaiken sen hajaannuksen, joka nyt on vallalla? Hän antaisi aivan varmasti meidän tietää, että tämä osoittaa suuressa määrin lihallisuutta ja maailman henkeä. Tämä ei merkitse, että kaikki, jotka ovat yhteydessä näiden järjestöjen kanssa, ovat lihallisia ja kokonaan Herran henkeä vailla. Se merkitsee kuitenkin, että siinä määrin kuin meillä on Herran henkeä ja siinä määrin kuin olemme vapautetut lihallisesta mielestä, sen johdosta ja vaikutuksesta, samassa määrin on meille mahdotonta olla myötätuntoisia ympärillämme olevan hajaannuksen kanssa, kristikunnan ollessa jaettu moniin eri puolueisiin, joilla kullakin on oma erityinen lahkoniimensä. Ja siinä määrin kuin me yhä enemmän täytymme pyhällä hengellä, se tekee meidät yhä tyytymättömämmiksi muihin paitsi Herran nimeen, kunnes me lopulta hengen johdolla pääsemme siihen, että tunnustamme ainoastaan yhden ainoan seurakunnan ja ainoan jäsenyyden — ”taivaassa kirjoitetussa esikoisseurakunnassa” — ja ainoan tähän seurakuntaan pääsemisen tavan, joka on tulla Mestariimme ruumiiseen, hänen ecclesiaansa kastetuiksi, ja tulla kastetuksi hänen kuole-

maansa. Tällä tavoin yhdistymme hänen kanssaan ja kaikkien toisten jäsenten kanssa ainoan ja saman hengen kautta.

Meille ei kuulu koko kristikunnan käännyttäminen vallitsevasta käsityksestä tähän asiaan nähden; tämä olisi liian vaikea tehtävä kenelle ihmiselle tahansa suorittaa. Meille kullekin kohdastansa kuuluu olla uskollinen yljälle; jokaisen, joka on omistanut kristityn nimen, kuuluu luopua kaikesta pahasta, kaikesta väärästä uskoon, vaellukseen ja tapoihin nähden. Ne, joilla on tämä mieli, eivät halua tulla nimitetyiksi muulla kuin yljän nimellä; ja jos heiltä kysytään tätä asiaa, he vastaavat ilolla, että toivovat saavansa kantaa Yljän nimeä ja ainoastaan hänen — ainoaa nimeä, joka taivaan alla on ihmisille annettu, jonka kautta saatamme pelastua. Jos tottelemme tätä totuuden henkeä, meidät varjellaan erossa kaikista lahkonomistista sekä lahkojärjestöistä, ja saamme siten pitää vapautemme Herrassa. Tämä ei merkitse, että meidän on hyljättävä sellaiset, joilla on Herran henki ja jotka edelleen kuuluvat johonkin lahkojärjestelmään. Meidän on päinvastoin tunnustettava, että Jeesuksen sanat, ”Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, jottette tulisi hänen synteihinsä osallisiksi ja saisi tekin hänen vitsauksiansa kärsiä”, merkitsevät, että useat hänen lapsistaan ovat Baabelissa ja sen tähden ovat erhetysten orjuudessa lahkojärjestöihin ja nimiin nähden. Meille kuuluu antaa valomme loistaa ja jättää seuraukset Herran huostaan.

Emme ainoastaan vastusta inhimillisten nimien ottamista, vaan me vastustamme myös kaikkia toisia nimiä, jotka ovat tai joista saattaa tulla lahkonomiä, jotka siten ovat omiaan erottamaan muutamia Jumalan lapsia kaikista toisista. Me kartamme sen tähden missään erikoisessa merkityksessä käyttämästä sellaisia nimiä kuin ”Kristuksen seurakunta” tai ”Jumalan seurakunta”, koska näitä nimityksiä käytetään merkitsemässä erityisiä yhteys- ja uskonsuuntia kansan keskuudessa. Pikemmin haluamme käyttää ja omaksua kaikki erityiset raamatulliset nimet: opetuslapset, Jumalan seurakunta, seurakunta Korintossa, seurakunta Alleghenyssä jne. Emme voi välttää, että useat käsittävät meidät väärin tässä asiassa; emme myöskään saa tuntea itseämme loukkaantuneiksi, jos meistä jossain määrin käytetään erityistä erottavaa nimitystä, niin kuin on tapana kristittyjen kesken. He saattavat kutsua meitä esim. ”ennalleenasettamiskansaksi”, ”millenisteiksi” tai ”russellilaisiksi” jne. Me emme saa tunnustaa ainoatakaan näistä nimistä, sovittamalla niitä itseemme; mutta nöyryyden, pitkämielisyyden, rauhan ja rakkauden henki vaatii, ettemme loukkaannu, kun meille annetaan sellaisia nimiä, vaan meidän on hyväntahtoisesti ajateltava, ettei mikään huono tai ainakaan ei mikään vihamielinen syy johtanut asianomaisia sellaiseen. Meidän tulee sen tähden vastata ystävällisesti eikä ärsyttämällä sellaiseen puhutteluun; meidän on näytettävä ymmärtävämme heidän tarkoittavan meitä, ja niin lyhyesti kuin suinkin, meidän on ilmaistava, että me emme hyväksy minkäänlaista puolue- tai lahkonomiä, vaan että me pysymme kiinni ”kristitty” nimityksessä tämän sanan laajimmassa ja täydellisimmässä merkityksessä, sillä vakuuttaen, ettei meillä ole muuta päätä kuin Herramme Jeesus Kristus ja ettemme hyväksy mitään muuta järjestöä kuin sen, jonka hän järjesti — elävän Jumalan ainoan seurakunnan, Kristuksen ecclesian eli ruumiin, jonka jäsenten nimet ovat kirjoitetut taivaassa.